bloc-notes

Chestia zilei

Dacă un maniac al statisticilor şi graficelor ar încerca să contureze linia succeselor şi insucceselor sportului românesc ar rămâne uimit de ascuţimea unghiurilor formate.

Dela culmile cele mai ridicate ale vreunui campionat mondial, grafica anului următor -- în acelaş sport — intră, în gloata mediocrităţii. Mereu, sportul românesc serveşte astfel de duşuri cari ne readuc pe adevăratele poziţii ocupate de el în concertul sportului mondial.

Lucrul ce pare mai curios multora, este faptul că astfel de deziluzii le suferim tocmai după un mare succes, când speram victoria mai mult ca oricând şi când reprezentanţii noştri plecau încărcaţi cu laurii unei astfel de isprăvi.

Aţi observat — poate — şi d-stră că realizarea marilor noastre succese a fost TOTDEAUNA NESPERATA. Şi cu aceiaşi regularitate, în anul următor, când după victoria dobândită de reprezentantul nostru trimeteam echipa, cu surle şi tobe, aşteptând — cu emoţie — vestea de confirmare a superiorităţii campionului nostru, rezultatul era un «fiasco» general.

A enumera toate aceste cazuri, înseamnă a scrie o adevărată istorie a sportului românesc. Totuşi, spre o mai bună exemplificare, voiu cita câteva exemple.

Voi începe cu bob-ul, care ne-a adus un prim mare succes: cucerirea unui campionat mondial. Este încă vie în amintirea tuturor modul cum excelentul polisportiv, locotenentul Alexandru Papană, a cucerit acest titlu.

Plecat pe speze proprii, — cu convingerea unei eventuale victorii mărturisite doar sie-şi — dar cu dorinţa de a căpăta cunoştinţe noui din lupta cu marii campioni, deşi handicapat de un material technic inferior celorlalţi concurenţi, datorită calităţilor lui excepţionale, cuplate cu o voinţă puţin obişnuită locotenentul Alexandru Papană aduce României titlul mondial.

Succes cu totul nesperat. In anii următori însă, deşi a concurat regulat, deastădată, în mare favorit, nu a mai putut realiza această performanţă.

Faptul că titlul suprem a mai intrat în patrimoniul ţării noastre încă odată, nu face decât să confirme spusele noastre.

Regretatul Dumitrescu, în compania căruia inginerul Frim a realizat această ispravă, era un debutant în materie de bob, în care în orice caz, nu ne pusesem speranţele la acest campionat. Dar un tot atât de elocvent exemplu îl constitue football-ul. Cei cari au trăit istoria footballului românesc stiu că epoca lui de prosperitate începe odată cu participarea României la campionatul mondial dela Montevideo. Deşi din punct de vedere al rezultatelor technice participarea României nu a însemnat mare lucru, totuşi, afirmarea lui în alt mediu decât cel balcanic în care se lăfăise până atunci i-a luat un văl depe ochi.

Primirea făcută în Bucureşti, solilor soccerului românesc în America latină, a fost magnifică.

Autorii victoriei contra Perului au fost purtaţi în triumf. Orizonturi noui se deschideau footballului nostru, iar vecinii balcanici nu mai erau demni adversari pentru noi. In special Bulgarii, de cari dispusesem până atunci cu facilă regularitate, erau jucării în faţa redutabilului nostru team naţional.

Dar întâlnirea dela Sofia — la numai o lună după întoarcerea de la Montevideo şi cu aceiaş echipă — ne-a readus la realitate.

Chiar sub realitate. Scorul 5-3 în favoarea Bulgariei, deşi reprezenta fizionomia unui match, nu reprezenta valoarea exactă a celor două soccere.

In toate sporturile în cari am înregistrat succese, întâmplările au fost similare. Recent, Petre Cristea a confirmat regula ascensională şi descensională a graficului. Chiar dacă ar exista excepţii — cari nu s'au ivit încă— afirmaţia noastră rămâne în picioare: toate marile noastre succese internaţionale au fost obţinute atunci când erau sperate mai puţin şi de oameni cărora anticipativ nu li se acorda nici o şansă regulată.

Câţi cunoşteau valoarea locotenentului Rang — deşi aci s'ar putea obiecta că este cu totul altceva, performanţe fiind în funcţie de cal — înainte de Olimpiada dela Berlin? Ca şi în celelalte sporturi, sporturile minore nu se puteau lăsa mai prejos urmând o altă evoluţie.

Anul trecut, la Praga, o echipă de ping-pong, românească, de care aproape nici federaţia de specialitate nu ştie că a plecat să reprezinte România la aceste campionate, a fost la un pas de titlul mondial.

Iar acum, la Viena, când pe baza performanţei dela Praga toţi îşi îndreaptă privirile către ei, aşteptând rezultatele victorioase, aceiaşi echipă nu reuşeşte decât să înregistreze înfrângeri.

Şi cu exemple de felul acesta am putea continua. Intrebarea este: căror cauze se datoresc aceste variaţiuni de formă ale reprezentanţilor noştri, în toate domeniile? Cari rezultate reprezintă valoarea lor autentică?

Răspunsul — în parte — este altul decât explicaţia dată până acum temperamentul latin — inegal— al sportivilor noştri.

Este şi aceasta una din cauze, dar nu cea primondială.

Intr'un sport, pentru a-şi afirma cineva superioritatea cu regularitate, trebue să fie cel puţin cu o clasă deasupra adversarului. **CAUZA PRINCIPALA A SINUOZITAŢILOR REZULTATELOR NOASTRE SPORTIVE ESTE LIPSA UNEI MASSE MAI LARGI DE ELEMENTE DE CLASA RIDICATA.**

Valoarea reprezentanţilor noştrii— în toate sporturile — este reală şi atunci când obţin victorii strălucite ca şi atunci când se comportă medioeru. Succesele ţâşnesc din mijlocul celor câteva elemente cu vaste posibilităţi, cari în ziua marelui examen îşi exagerează efortul până la supranatural, datorită unei voinţe de fier, de parvenire.

Odată acest ideal imediat atins, noul campion se comportă la valoarea simplă a posibilităţilor sale.

Iar rezultatele înregistrate sunt în consecinţă: medii sau mediocre, după posibilităţile şi aptitudinile fiecăruia.

Pentru a ne putea afirma superioritatea într'un sport nu este suficient să avea un campion excepţional. Este nevoie de o massă de sportivi de clasă ridicată şi sensibil egală.

Iată dece, în football, putem spune că avem un nivel ridicat şi că singurul sport care păşeşte pe urma lui, este boxul. Lucian Popescu a fost un accident, dar exemplul lui a făcut şcoală.

Valeriu Făgărăşanu

Aspecte dela Borsec

Studenţii dela I.S.E.V., se amuză, aruncându-se în vid. Din fericire, prăpastia e de câţiva metri, iar fundul e copios căptuşit cu zăpadă

De la lume adunate

CAINELE CREDINCIOS...

Echipa scoţiană St. Mirren a descoperit un tânăr pescar, care nu cunoştea alfabetul, dar care s'a dovedit un footballist foarte talentat. St. Mirren — după un timp oarecare — şi-a vândut «pescarul» echipei Manchester United, primind pentru el o sumă destul de mare.

Insă băiatul, credincios, s'a prezentat a treia zi din nou la St. Mirren.

Nu înţelegea cum poate fi vândut şi a declarat că rămâne mai departe la gruparea sa.

St. Mirren a fost nevoită să restituie banii primiţi dela Manchester.

PRIMA DRAGOSTE

Anii trec, dar nimic nu poate distruge dragostea de club. După ce a trăit mult timp în provincie, Henri Chabrol, fost internaţional de football în momentul izbucnirei răsboiului, şi care a câştigat o mare întâietate în lumea literară a Franţei după măcelul general, s'a reîntors din nou la Paris.

Foarte natural — căci «on revient toujours» — la prima dragoste. Chabrol care n'a dezarmat nici un moment, şi-a reluat serviciile la A.S.F.

Dragoste de club şi pace...

25.000 DE RANIŢI!

La Viena există un doctor Mandl, specializat în răniri sportive. El deschide, taie, bagă bucăţi muschiulare şi tendoane cu o virtuozitate, care nu este egalată decât de doctorul englez Blacke.

Afară însă de aceşti doctori, cari însănătoşesc jucătorii răniţi, există la Buenos-Ayres un spital de traumatologie sportivă. La un ultim recensământ, s'a aflat că acest spital a îngrijit în ultimii zece ani de zile — citiţi bine — 25.000 de jucători răniţi!

Astfel din zi în zi, se pare că footballul devine cel mai bun client al chirurgiei moderne...

NAZASSI, O EPAVA

Din lungul şi pitorescul reportaj pe care d. Miguel Balducci, trimisul special al revistei «Foot-ball» l-a trimis de la campionatul sud-american, care s'a terminat la Buenos-Ayres, ne vine o ştire interesantă.

Matchul Peru—Uruguay a fost de o calitate atât de proastă, încât, douăzeci de minute înainte de fluerul final, publicul a început să părăsească arena.

Miguel Balducci a auzit atunci următoarea reflexie din partea unui spectator:

— Cine sunt fundaşii Uruguay-ului?

— Codilla şi Muniz.

— Ei bine, dacă se punea în locul lui Muniz, fotografia lui, apărarea era cu mult mai eficace...

Marele Nazassi, eroul jocurilor din 1924 dela Paris, care a minunat atunci lumea întreagă, este o simplă fotografie...

JOHN LANGENUS SCENARIST

Puţine siluete sunt atât de bine cunoscute pe terenurile internaţionale de football, ca aceea a lui John Langenus, unul din cei mai autorizaţi referée din lume.

După ce a îndeplinit cu prisosinţă o carieră în care a izbândit definitiv, John Langenus a fost atras şi spre ecran.

Astfel putem anunţa că el a colaborat foarte de aproape la turnarea unui film, care actualmente rulează în Belgia sub titlul de «Gloria regimentului».

Pentru acest film, celebrul arbitru a compus cântecele şi dialogurile franţuzeşti.

Senzaţionalul proces dela Cluj

INTERNAŢIONALII SEPCI ŞI GAIN în faţa consiliului de război

Cei doi footballişti, acuzaţi de ultragiu, au fost achitaţi

CLUJ 5. — Consiliul de răsboi al corpului 6 de armată din localitate, a desbătut eri la orele 11 a. m. procesul foştilor **internaţionali sportivi** Sepci Andrei şi Gain Vasile, cunoscuţi jucători ai echipei de football „Universitatea".

Completul de judecată a fost prezidat de către **d. colonel Vecchi**, comisar regal fiind d. căpitan Barbu Alexandru. Apărarea a fost susţinută de către dd. dr. Aurel Buteanu, directorul ziarului „Patria" şi Vladimir Nicoară, avocat, redactor la acelaş ziar.

Cei doi footballişti au fost acuzaţi că în noaptea de 1 spre 2 Noembrie 1935, după ce au ieşit dela un banchet al clubului „Universitatea" au provocat scandal în Piaţa Unirii, ultragiind prin cuvinte şi lovire pe gardianul public Ion Mureşianu.

CE DECLARA ACUZAŢII

Fiind interogaţi asupra modului cum s'au petrecut faptele, Gain şi Sepci au arătat Consiliului de răsboi că ei n'au provocat nici un scandal şi că toată întâmplarea n'a fost decât o răsbunare a poliţistului Mureşianu, din rivalităţi sportive.

SEPCI

S'a trecut apoi la audierea martorilor. Sunt ascultaţi rând pe rând următorii: poliţistul Mureşianu, sergentul Abrudanu, Grigore Seliceanu, şef perceptor al municipiului, jucătorul Ploeşteanu Silviu şi dr. Puiu Roman, cari dovedesc nevinovăţia acuzaţilor. Deşi primii doi martori ai acuzării au declarat la judecătorul de instrucţie că au fost insultaţi, în faţa instanţei au negat cu desăvârşire.

D. comisar regal Barbu, îşi începe rechizitoriul arătând că acuzaţii n'au ultragiat, aceasta reeşind din desbaterile de azi. Subliniază faptul că cei doi gardieni au declarat la instrucţie că acuzaţii Gain şi Sepci sunt nevinovaţi de ultragiu, iar în instanţă afirmă chiar contrariul.

PLEDOARIILE

D. Vladimir Nicoară dovedeşte punct de punct în faţa instanţei şubrezenia acuzării şi cere achitarea acuzaţilor.

D. dr. AUREL BUTEANU, într'o frumoasă şi convingătoare pledoarie, analizează situaţia din punct de vedere juridic, a celor doi acuzaţi. D-sa relevă faptul că cele mai mici infracţiuni cari privesc liniştea publică, ajung în faţa Consiliului de răsboi. In concluzie cere un verdict de achitare.

După o scurtă deliberare, Consiliul de răsboi cu majoritate de voturi, a achitat pe cunoscuţii jucători ai Universităţii.

Ţinem să amintim cu această ocazie şi să atragem atenţia forurilor competente că procesele de acest soiu — după cum a reeşit în mod clar din desbateri — nu sunt altceva decât o consecinţă fatală a hipertrofiei de serviciu a funcţionarilor forţei publice. Am dori ca aceşti reprezentanţi ai acestei importante instituţiuni, cum este poliţia, să fie mai obiectivi în cursul cercetărilor şi să nu abuzeze de puteri prea mari...

v. il.

CHARLES PELISSIER SE RETRAGE...

«Charles Pelissier a semnat angajamentul pentru un circ»....

«Charles Pelissier renunţă definitiv la sportul său favorit şi Duminecă 31 Ianuarie, la «Vel d'Hiver» aleargă pentru ultima oară».

Această neaşteptată hotărâre a popularului Charlot», apărută în presa franceză cu cele mai ample comentări, a fost înregistrată şi de noi.

Pentru care motiv, benjaminul fraţilor Pélissier, mare vedetă a alergărilor de pistă, a decis să stopeze aşa de brusc, strălucita sa carieră?

Se poate plânge răsfăţatul «Charles» de greutăţile vremurilor de azi, de public sau de conducerea velodromului de iarnă?

Sau decizia abnadonării sportului este o simplă laşitate, frica de luptă din cauza suportării tot grele a rigorilor antrenamentului.

Atâtea întrebări şi reflecţii pe cari sportivii francezi şi le puneau şi la cari aveau dreptul să ceară un răspuns.

Iată dece popularul Charles Pelissier, a fost supus din nou închizitorialelor întrebări ale reporterilor sportivi parizieni.

— Este absolut exact — a declarat el — că Duminecă, la Velodromul de iarnă, a fost ultima mea manifestare sportivă.

Am semnat cu un mare circ, pentru un turneu care va dura, nu mai puţin de 8 luni.

André Leducq, Pierre Magne şi Ferdinand Le Drogo vor fi campionii mei în acest turneu.

Vom prezenta, împreună, o exhibiţie de «antrenament de casă». Numărul nostru va dura aproximativ 20 de minute: In acest scop, am construit un cadran de scânduri, care va fi plasat în mijlocul circului, de aşa manieră în cât din orice loc, oricare spectator să poată urmări progresia noastră.

Nu am nici un motiv — declară Charless Pelissier în interview-ul acordat presei franceze — să ascund motivul care m'a determinat să iau hotărîrea abandonului sportului. Independent de aportul material, destul de ridicat, pe care ni-l aduce acest turneu, hotărârea mea este puţin şi o laşitate.

Părăsesc fără prea multe regrete viaţa pe care o duc — cu atâtea privaţiuni şi sacrificii — de ani îndelungaţi.

Din 1929, de când am luat în serios meseria mea de alergător ciclist, viaţa mea s'a subordonat unor rigori prea severe.

Timp de 8 ani am rezistat tuturor tentaţiilor, în dorinţa unei cariere cât mai strălucite.

Am fost supus regimului cel mai strict. Nu am nimic să-mi reproşezi în acastă privinţă: am făcut totul pentru a reuşi.

Am încercat, şi nu fără succes, toate categoriile de alergări din acest sport. Am avut atât în Turul Franţei, cât şi în alergările de pistă, succese şi deziluzii din cele mai mari.

Mi-am iubit meseria cu pasiune nebună şi cu aceiaşi intensitate, atunci când mi-a dat emoţiile triumfului ca şi atunci când gustam din amărciunile deziluziei.

Până azi, altora a aparţinut posibilitatea de a dispune de cariera mea.

Astăzi însă cred că am dreptul să strig:

— M'am săturat, am treizeci şi patru de ani şi vreau să trăesc şi eu ca toţi ceilalţi oameni.

Imi revendic şi eu partea mea de fericire pământească. Pentruce n'aş gusta şi eu din acest vin delicios! Dece n'aş putea savura, la fel cu ceilalţi oameni, după o masă copioasă, fumul parfumat al unei havane! Dece să-mi fie interzisă, toată viaţa, de a eşi seara în oraş?

Iată pentru ce am alergat Duminică pentru ultima oară.

După terminarea turneului nu ştiu ce voi face. Evenimentele vor decide, dar ceace e sigur, este că în nici un caz nu mă voi mai întoarce la viaţa pe care am dus-o până acum.

*

Interview-ul lui Charles Pelissier este un strigăt de sinceritate, un document revelator care ilustrează elocvent viaţa de sacrificii şi privaţiuni a marilor campioni.

E drept, că toate aceste sacrificii au rămas nerăsplătite...

Jack Torrance, noul idol al Americii...

NEW-YORK. (Corespondenţă particulară). — America întreagă sărbătoreşte actualmente descoperirea unui nou Hercule în materie de lupte libere.

Lumea s'a săturat să urmărească grozăvia nevătămătoare a lui Mountain Man, sau a «luptătorului cu barbă», după cum se plictiseşte dând mereu peste Ali Baba.

Azi nu se mai dă nici un ban pentru urletele înspăimântătoare ale fostului campion Mahorey. Acelaş public doreşte să vadă desfăşurarea strategiei unei forţe adevărate, doreşte să vadă un luptător frumos, un luptător artist în meseria lui. Doreşte un Jim London, însă de origină americană...

Organizatorii şi-au dat seama de această dorinţă a masselor. O goană nebună prin toate statele Americei începu pentru descoperirea unui luptător, care să întrunească toate calităţile şi să placă publicului yankeu. Au căutat prin tavernele oraşului Chicago unde mitralierele gangsterilor lucrau ca o maşină de cusut, au căutat prin stepele Far West-ului unde cow boys domnesticesc taurii ca pe nişte mieluşei. Au căutat şi prin imensele staţiuni balneare de pe malurile Oceanului Pacific, unde valurile mângâie corpurile de oţel ale celor mai celebre vedete ale înotului american. S'au cotat pe «sgârie-nori» din Braodway şi s'au prăbuşit în văgăunile pieilor roşi din Montana, nu au descoperit însă nimic.

Şi totuşi noul Hercule era la un pas de ei. Jack Corley, care a luat în mâinile sale destinele luptelor americane şi-a aruncat privirile şi în facultăţile americane.

Neobosit, Corley a colindat peste tot. La Harward ca şi în North Carolina la York ca şi Notre Dame.

Deabea la Los Angeles, descoperi pe urias.

Luase parte la concursurile Olympiadei dela Berlin şi a eşit al patrulea la specialitatea sa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl sfătuiau trimişii lui Jack Corley, nu făcea acest pas. In box există Joe Louis, Max Baer. Ca să te impui, trebuie să treacă mulţi ani... In timp ce la luptă liberă.

Uriaşul Jack Torrance — am uitat să spunem că este vorba de deţinătorul recordului mondial la greutate — a râs cu toată pofta.

— O. K... La facultate, mă luptam cu colegii...

In interval de cinci zile, întreg New-Yorkul era plin cu portrete ale lui Jack Torrance.

La intrarea lui Madison Square Garden era expus un portret de patruzeci de metri înălţime al recordmanului la greutate. Yankeii erau informaţi că de sărbătorile Crăciunului, Jack Torrance va lupta pentru prima oară.

In rubricile de specialitate ale ziarelor new-yorkeze zilnic se publicau informaţii în legătură cu această senzaţională achiziţie a luptelor libere.

Lupta liberă americană se poate mândri că pentru prima oară are posibilitatea să prezinte tipul ideal al luptătorului în persoana lui Jack Torrance.

Se înţelege că această nouă afacere a lui Jack Corby s'a soldat cu un succes monstru. Insă orice lucru bun are şi un revers. Luptătorii dispreţuiţi, oamenii sălbateci «oamenii cu barbă» au pornit o mare campanie de denigrare.

Jack Torrance? Un bluff! Nu rezistă nimănui nici cinci minute. Ii vom frânge oasele, dacă este dispus să se întâlnească cu mine, a declarat faimosul Mountain Man.

Am să-i rup toate coastele şi mâinile; am să-i le pun singur în gips, a declarat Ali Baba.

— Dacă nu vrea să se întâlnească cu mine pe ring, mă voi lupta cu el oriunde îl voi întâlni, chiar şi pe stradă, a declarat Everet Marshall.

La toate aceste ameninţări, Jack Torrance răspundea stereotip.

Rog ca toată lumea să aibe răbdare. Le va veni rândul...

*

La 5 Ianuarie, trezeci mii de spectatori urlau la Madison Square Garden.

Torrance, pentru prima oară se urca pe ring. Este încă lipsit de tehnica necesară şi faimoasele «foarfece» îl pun în mare dificultate. Neclintit la lovituri şi la atacurile adversarului său, celebrul «om cu un singur ochiu», care pe vremuri fusese campionul idolatrizat al New-Yorkului, cunoscutul Jim Browning, noul luptător face dovadă că nu se intimidează. Browning încearcă toate trucurile. Uriaşa forţă a adversarului său îl face să se trudească zadarnic. După o oră de luptă, Browning a început să dea semne de disperare. Nu mai ştie ce să facă. Apelează la mijloacele «în extremis». Incearcă un atac cu picioarele. Torrance este atent. Il prinde de picioare; îl învârteşte ca pe o jucărie şi-l aruncă afară din ring.

Jack Torrance pare o stâncă. Pregătirea lui atletică are cuvântul hotărâtor în acest match. Plictisit că lupta a durat atât de mult se repede spre Browning ca un fulger. «Omul cu un singur ochiu» nu are timp să se apere. Dealtfel nici nu se aştepta la un atac atât de fulgerător. Sdrobit de braţele atletului calisornian, cade pe podea. Face un ultim disperat efort. Izbuteşte chiar să se ridice,rezemat pe o mână. Este însă definitiv pierdut. Torrance cu toată greutatea celor 102 kilograme pe care le are, îl copleşeşte.

Mâinile, picioarele, umerii fostului rege al luptei libere sunt lipite de parchet. Nici nu se mai poate mişca. Şi în mijlocul uralelor a 30.000 spectatori, arbitrul consfinţeşte prima victorie a lui Jack Torrance.

Blondul învingător salută publicul

(Continuarea în pag. IV-a)